

הכבוד של המיקצו. מניע זה נעלם בזמן האחרון לעיתים קרובות, בחוגי הסחר ה' גוצץ.

נאג'ר לא היה חבר הבורסה בתל-אביב. הוא נרשם בה כאורח, על סמך כרטיס-חבר בבורסה של ניו-יורק. רק החברים הרשומים רשאים להיכנס לבורסת ההילומים. בתל-אביב, למשל, רשומים 700 חברים. שומר מיוחד עומד בכניסה, כדי לוודא שאיש בלתי-מוסמך לא יחדור לקודש-הקדשים.

בחוג המבריק של היהלומנים, בלט נאג'ר כעשיר ומבוסס במיוחד. כולם ידעו עליו שהוא מיליונר. במשך שלוש שנים התאכסן בדירה, במלון המתאביב, חי על רמה גבוהה. לפני כשנה רכש דירת-פאר בצפון תל-אביב, אם כי המשיך להחזיק בנתיבותיו הזרה. כאשר ביקש מן הבאנקים מיליון לירות, לא היה בכך דבר בלתי-רגיל. הקופ"אים נתנו לו את הכסף ללא היסוס.

הבן הנעלם. האור האדום נדלק בהנהגות לות שני הבאנקים, כאשר נודע כי בנו של נאג'ר, שלום ("צארלי") נאג'ר, יהלומן ניר ורקי, השאיר חובות גדולים ונעלם. מיד ניגשו המנהלים לקופת הברזל, פתחו את המעטפות — וגילו כי אין בהן יהלומים מן הסוג אשר נאמר כי הכילו. המטרה הוועקה מיד, המתניה לנאג'ר שישבו מאחד מביקוריו התכופים בתו"ל. כאשר ירד בלון, נעצר ונלקח לחקירה.

משפט

עסקת שקרים

קיימות מיסטר דרכים להצית להבות. ה' שיטה המקובלת ביותר היא להשתמש בגפי רור. השבוע הצליח הגפרור היחיד שהצית מאיר גריגו, לפני מספר חודשים בתל-אביב, להדליק את אש הכנס אצל שופטת השלום החל-אביבית לאה עוגן. נושא זעמה — המשטרה.

קבעה השופטת עוגן, באחד מפסקי-הדין המחמירים ביותר כלפי המשטרה: "היתה כאן מסכת שלמה של שקרים. שכל מטרות היתה להרשיע את מאיר גריגו על לא עוול בכפו."

מאיר גריגו (17) אינו מאנשי העולם התחתון או מחוגי הפושעים המבוקשים על-ידי המשטרה. הוא בסך הכל נער עובד. לכן התפלא, כאשר הצית גפרור, במוצאי שבת אחת, לשמוע את פקודתו של סמל המשטרה, מינור שמואלי: "הכניס את ה' קופסה לכיס."

"מה פיתאום?" שאל מאיר, "אסור לי להחזיק אותה ביד?"

אך לדעתו של הסמל שמואלי מותר היה רק לו לקבוע, מה מותר ומה אסור. ליתר בטחון, מיהר לאסור את מאיר. הוא לא הסתפק בטיפול שיגרתי נגד הנער; הוא גם דחף אותו כך, שהצעיר נפל בתוך הניידת ופצע את ראשו, אתה, ספק על הנגה: "סע! נסדר אותו, ב'זונה".

בדרך היכה הסמל את הנער בפניו, לא שכה להוריד לפני כן את מיספר הזהויה מעל חזהו.

מותר להחזיק גפרורים. כשהגיעו לתחנה, האשימו הסמל והנהג את מאיר גריגו ב"התנהגות פרועה במקום ציבורי" ובהעלבה על-ידי מלים כלפי אדם העובד בשירות הציבור, כשהוא עסוק במילוי חובתו."

דעתה של השופטת היתה אחרת לחלוטין: "אך הגיע הסמל לרעיון שיש לו הזכות לצאת על אורח היכן עליו להחזיק את גפרוריו? האם זריקת גפרור ברחוב מתחה התנהגות פרועה? לכל היותר זוהי עבירה על חוקי-עירוני לשמירת הנקיון."

לאחר שזיכרה את הנער מהאשמות ה' מורות של המשטרה, קבעה השופטת עוגן את דעתה, התמורה לא פחות, על "העובדים בשירות הציבור": "אני קובעת שאינני מא' מינה לעדותם של שני עדי-התביעה, הסמל שמואלי ונהג-הניידת עמוס תשובה", פסקה. בעקבות פסקי-הדין, מינתה המשטרה ועדת חקירה שתחקר אם יש מקום להעמיד לדין את הסמל שמואלי, שעזב את עבודתו ב' משטרה לפני שנה.

דרכי חיים

כמו במערב הפרוע

ביום בו ירד יצחק דויד מכבש האניה שהביאה אותו לחיפה מחוף מיאמי שבפלורידה, התנפל על צמארו של הישראלי הראשון שנקלע בדרכו. "מה טוב שתורתי ארצה", אמר יצחק דויד בהתרגשות, "זה המקום היחיד בו לא רודפים יהודי בשל היותו יהודי".

הסיבוב לו אותו ישראלי: "מה מוצאים

סיבות אחרות לרדוף אותך". יצחק קיבל את דבריו כבדיחה גרועה. השבוע, שלושה חודשים מאז אותה שיחה, החל להאמין בדבר בעצמו.

יצחק דויד, עובד את ישראל לפני כעשרים שנה, שעה שהיה ידוע עדיין כעורך-דין יצחק דויד כתר. כשחזר ארצה, היה זה אדם אחר. במשך השנים ששהה בארצות-הברית, שם היתה לו חנות קטנה למכר מזכרות שנשאה כתובת באנגלית כתובה באותיות עבריות (ראה תמונה). הפך לטבעוני ולחסיד של תורת היוגה, לה מצא סימוכין בתנ"ך. מה שעבר עליו באותן שנים הוא שומר במעטה-סוד. את הרחוקת השם כתר משם משפתתו הוא מסביר: "את הכתר מסרת לי דויד המלך".

לבוש בגדים לבנים, כשאבן זכוכית מלור טשת משתלשלת מעל מצינפתו הלבנה, החליט יצחק דויד המזוקן להתחיל בחיים חדשים בישראל, יחד עם בתו טובה בת השמונה.

"הרבה אנשים סובלים מקור." ככל עולה חדש, היה גם יצחק דויד זכאי לטיפולה של הסוכנות. אולם חסידת היוגה ששמעה את שמעו, אשה בשם רגינה קוליק, לקחה אותו ממשרדי הסוכנות ויצחק איבד את זכויותיו בעולה. הוא התגורר בבירה קרה בירושלים. שם חלתה לידתו, הרגינה לאקלים החם של פלורידה. רופא שבדק את הילדה המליץ במיכתב לסוכנות להעביר את הילדה לבאר-שבע או לאילת. תגובת הסוכ' נית על המלצה זו: "הרבה אנשים סובלים מקור בירושלים, אין צורך להתאונן".

מצוייד ברשיון עורך-דין ישראלי, אותו חיפש בשבוע, החליט יצחק לרדת על דעת עצמו לאילת ולמצוא שם את פרנסתו כפרק'

שלט חנותו של דויד במיאמי-ביץ'*

דוגמה לדויד ב'גוריון

ירצה בכך, השיב לוי: "בשבילי, ב'גוריון לא עומד על הראש."

דרכי אדם

ידיד הבית

"עזבו אותי. אני לא רוצה לדעת משום דבר! תנו לי למות!" צעקה רוזט וקנין לעבר האדם שרכן עליה, לראות מה מצבה. האשה הצעירה (23) היתה מונחת ליד הבית האילתי בן שלוש הקומות, ממנו קפצה שניות מועטות קודם לכן. "אני לא יכולה יותר! כולם מדברים ומספרים עלי דברים, ושום דבר איננו נכון!" הספיקה ללחוש, לפני שהתעלפה.

האיש שבא לעזרתה היה שכן, הגר באותו בית חדש, אליו נכנסו רוזט ובעלה לגור, לפני זמן קצר ביותר. הוא הרים את האשה המעולפת בידיו הביא אותה לגיפ שלו שעמד בקירבת מקום, מיהר למגן דוד אדום בעיר.

קריאות הפרחחים. קפיצתה הנואשת של רוזט, הצעירה והיפה, לא היה תוצאת שגעון רגעי. כי רוזט וקנין, אשה בעלת יופי מזרחי נדיר, היוותה מוקד-משיכה קבוע למבטם של דיירי אילת, רווקים כנשואים. יום אחד, כשעברה ברחוב, ובקבוצתיה

* שתי השורות התחתונות של חמילים האנגליות מורכבות מאותיות עבריות. כך למשל, מורכבת המילה האנגלית Religious מהאותיות העבריות ק' (עם רגל נוספת), ב (הפוכה), ר (הפוכה), ז, פ (הפוכות), ז, ט, ח (הפוכות) ו'ל (הפוכה).

עורך-דין דויד באילת

הכתר לדויד המלך

— שריקות הפרחחים, עצר לידה מכרה, אלי יהוד, והציע לה: "בואי, עלי למכונת. אסיע אותך הביתה".

רוזט עלתה לגיפ של האיש המבוגר (39), נסעה איתו לביתה. כשהגיעו, הציעה רוזט: "עלה אלינו. אעשה לך קפה." אלי לא סירב, עלה לדירת משפחת וקנין.

מאז הפך האיש לאורח קבוע בביתו של הזוג. הוא היה בא, ניכנס לדירה, ומשוחח שעות ארוכות — בעיקר עם בעלת הבית. הדבר לא נעלם מעיניו ומלשונן הארוכה של השכנות. סיפורים מעניינים נפוצו ב' כונה והערות דמיוניות על מהות היחסים בין אלי הקשיש לבין רוזט הצעירה מצאו אוזן קשבת — ביחוד משום שאלי יהוד לא היה רווק. אשתו, יהודית יהוד (32), הפכה נושא להשתתפות בצער מצד כל בנות העדה התימנית באילת.

יום אחד, קראו לרוזט ברחוב שלוש נשים מיוצאות תימן, לחשו באוזניה באיום: "תיו" הרי עם ההתנהגות המופקרת שלך, את תקבלי מכות!"

הצעירה, אשר השמועות על הרכילות כבר גונבו לאוזנה, מיהרה לבעלה, סיפרה לו את העניין כולו. הומינה עוד באותו יום את יהודית יהוד לביתה.

"מה את רוצה ממני?" התחננה בפניה. "הוא בא אלינו הביתה, שותה קפה ומדבר. את רוצה שאני אגרש אותו מהדירה?"

מעשה לא טוב. כעבור ארבעה ימים הופיעה יהודית שוב בדירתה של רוזט. "איפה אמא?" שאלה את הבן הגדול שהיה מכין את שיעוריו. "אמא ישנה", ענה לה הצעיר. "שבי בינתיים. תיכף יבוא אבא."

כעבור זמן קצר חזר דויד וקנין מעבודתו. הוא מיהר להעיר את אשתו: "קומי רוזט, יש אורחים. איך זה שאת ישנה?" רוזט קפצה ממיטתה, מיהרה אל החדר השני. שם קידם את פניה בכיה של יהודית יהוד:

"איך את לא מתביישת? למה את לוקחת לי את הבעל שלי? מה אני עשיתי לך שאת רוצה אותו?" צעקה אליה לעיני הבעל הנודם.

דויד רגז, התחיל לצעוק על שתי הנשים הממרות את חייו: "ואת, תפסיקי להסתור בב איתו כל הזמן! נהם על אשתו."

רוזט פרצה בבכי, מיהרה אל חלון הדירה שבקומה השלישית, והשליכה את עצמה החוצה. כעבור שעותיים כבר שכבה על אלונקה במטוס. שטס צפונה, כשגבה ושתי רגליה שבורים.

"מה אני יכולה לעשות?" נאנחה השבוע רוזט כשהיא שכובה על המיטה הלבנה בביתן האורטופדי שבבית-החולים תל-השרון מר. "כל מה שהיא ספרה היה לא נכון. אבל אני עשיתי מעשה לא טוב ועל זה אני סובלת עכשיו."